

INFORMAČNÍ

Z P R A V O D A J

Klub absolventů
Vojenské konzervatoře - VHŠ
Svazu vojáků v záloze- Praha

ČÍSLO 109

1/2014

Dámy a pánové, vážení členové klubu.

Dovolte mi, abych Vám na úvod do Nového roku, popřál hodně štěstí, zdraví a osobní spokojenosti.

V říjnu se konala výroční schůze našeho klubu. O čem jsme tam jednali, se dozvíte na jiném místě tohoto Zpravodaje ze zápisu, který vypracoval pan Bohuslav Ježek.

Stále nás neopustila myšlenka o zřízení stále expozice věnované nejen VHŠ, ale také vojenské hudební službě. Nepůjde vše asi tak rychle, jak bychom si přáli, ale musíme být trpěliví. Jednali jsme s ředitelem VHÚ panem plk. Mgr. Alešem Knížkem, který je myšlence o expozici o Vojenských hudbách velice nakloněn. Nabízel nám, že by nám udělali výstavu na panelech a nic by nás to nestálo, ale pak jsme se dohodli, že by bylo určitě reprezentativnější, kdyby výstava byla umístěná ve vitrínách. To bude ovšem ale něco stát. Nechci zde podrobně informovat o čem jsme tam jednali, ale až budeme vědět něco konkrétního, tak určitě se o tom s Vámi podělíme.

Na našich webových stránkách jsme založili stránky na Facebooku. Jsou zpřístupněny nejen pro ty, kteří již mají vytvořený účet na Facebooku (aktivní přístup), ale i pro neregistrované (pouze pasivně - nemohou přidávat příspěvky). Na těchto stránkách budou vyvěšeny veškeré události v klubu, ale také fotky ze školy a vašeho muzikantského života.

Ještě Vám chci připomenout, že letošní výroční schůze, jak už se stalo tradicí, bude konat opět druhou sobotu v říjnu a tak tedy 11. října v konferenčním sále DAP v Praze Dejvicích na shledanou.

Předseda rady klubu Miroslav Průžek st.

Zápis z výroční schůze KAVK dne 12. října 2013 v DAP Praha

za radu KAVK přítomni:

Předseda: Miroslav Průžek st.

Místopředseda: Vladislav Císař

Ekonom: Ing. Jiří Jirsa

Příprava a tisk zpravodaje: Milan Kasan

Členové rady: JUDr. Jan Šivec, Bohuslav Ježek

Omluveni:

Revize hospodaření: Ing. Pavel Olík

Správce webu: Bc. Hynek Strítecký Zapisovatel: Jan Novák
Zapsal: Bohuslav Ježek

Host: Miroslav Vyšata z Vojenských lázeňských a rekreačních zařízení
Přítomni členové KAVK v počtu 150 členů, přijeli i chlapci ze Slovenska
Ján Lávrik a Alois Sucháň – viz Seznam členů a přihlášku do klubu
KAVK podal kromě dalších zájemců i Zdeněk Šváb – absolvent z roku
1956 žijící v Rio de Janeiru v Brazílii.

26 členů KAVK se předem radě omluvilo z různých, ponejvíce
zdravotních důvodů.

Program výroční schůze KAVK:

- 1) Zahájení, přivítání hostů – předseda Miroslav Průžek
- 2) Večerka za zemřelé kamarády, členy KAVK
- 3) Výroční zpráva klubu za rok 2013 – popsal činnost rady během
tohoto roku

Přípravu panelové výstavy o historii voj. hudeb před GŠ AČR v dubnu 2013.

Práce na přípravě stálé expozice o vojenských hudbách v zámku Roudnice nad
Labem ve spolupráci s VHÚ a ředitelkou hraběte Lobkowitze.

Odpracované úkoly při přípravě a vydávání Zpravodaje KAVK.

Aktivní účast členů rady na jednáních Klubu vojáků v záloze, kde máme
zástupce JUDr. Jana Šivce

- 4) Zpráva o hospodaření klubu – zprávu podal ekonom KAVK ing. Jiří
Jirsa – Klub hospodaří v aktivních číslech, toto značnou měrou ovlivnil
přechodem účtů k FIO bance.

- 5) Revizní zpráva – Zprávu O dílčí kontrole v hospodaření
s finančními prostředky KAVK – přednesl za omluveného revizora
hospodaření ing. Pavla Olíka pan Vladislav Císař Zpráva
nezaznamenala nijaká pochybení ani chyby v hospodaření – viz zpráva
příložená

- 6) Vystoupení hostů – pan Miroslav Vyšata seznámil členy KAVK
s možnostmi VoLaRéZy k léčení i rekreaci našich členů – vojenských
důchodců a jejich rodinných příslušníků v zařízeních této organizace
a vyzval je k aktivní spolupráci i využití těchto zařízení armády ke
zlepšení jejich zdraví a rekreační činnosti. Současně jim přivezl k jejich
informovanosti mnoho propagačních materiálů, které v předstáří rozdával
všem zájemcům a poskytoval individuální a konkrétní rady.

- 7) Diskuze – zde vystoupil pan Lávrik z Banské Bystrice, který ukázal
řadu foto a přednesl zprávu o muzikantech na Slovensku, vystoupil
i JUDr Jan Šivec, který přinesl zprávu o své návštěvě u p. Václava
Růžičky (učitele lesních rohů 1953-1961) u příležitosti jeho letošních
90.tých narozenin a předání mu medaile VHŠ i medaile Klubu voj.
v záloze.

- 8) Usnesení z výroční schůze KAVK -konstatuje jak splněné úkoly
Rady KAVK v uplynulém roce, tak i aktivní přístup jeho členů
k přípravě stálé expozice vojenských hudeb ve spolupráci s VHÚ – toto
není lehký úkol, ani krátkodobý a bude postupně doplňován o další
úkoly (shánění nástrojů, notového, písemného materiálu atd. Všemi
členy jak rady, tak podle potřeby výzvou pro všechny členy KAVK) a to
vždy ke konkrétním krokům, které se povedly anebo které budeme plnit
a to i v situaci, kdy postupně členů i přes příchod dalších nových
členů KAVK celkový počet členské základny začal po ukončení Vojenské
konzervatoře a Vojenské hudební školy v roce 2008 trvale klesat –

hlavně trvalým odchodem na věčnost - do hudebního nebe - starých členů klubu. Usnesení (jeho zpracování bude uveřejněno ve Zpravodaji klubu)

9) Závěr - všichni přítomní členové se od samého začátku setkání bouřlivě zdravili a vítali mezi sebou, zazněly i pochvaly na práci Rady při přípravě tohoto výročního setkání, kde byla pro všechny připravena a zajištěna plná pohostinnost, kterou DAP Praha poskytuje. Po skončení oficiální části se členové KAVK seskupovali a přeskupovali až do večerních hodin, jak podle ročníků, tak podle hudeb, kde v minulosti sloužili. Po skončení oficiální části se sešlo opět po 5 letech i celkem 15 absolventů ročníku 1964-68, kteří se domluvili, že naše výroční schůze i napříště využijí k následnému setkávání absolventů tohoto ročníku

DAP PRAHA 12. října 2013.

Zapsal: Bohuslav Ježek.

Dne 14.12.2013 se v režii Podřipského kulturního sdružení uskutečnila výstava k devadesátému výročí založení VHŠ a jeho padesátiletého působení v Roudnici nad Labem. Otevření bylo ozdobeno koncertem Brass-Bandu ÚH AČR pod vedením jejího velitele pplk. Jaroslava Šípa. Koncert byl přítomnými vřele přijat. Škoda, že se pořadatelům nepodařilo

výstavu a koncert více zpropagovat. Určitě by o tuto akci byl zájem větší.

Veteráni VHŠ-r. 1946-47

Letošního setkání abs.VHŠ-VK se zúčastnilo 7 absolventů VHŠ ročníku 1946-47. Josef Škoda, Jindřich Brejšek, Josef Myška, Josef Škába, Oldřich Balík, František Lukavec a Václav Vaniš. Připomínám, že šlo o první poválečný ročník. Výuka zde začala 3.1.1946 s počty 130 žáků a skončila 30.6.1947. Setkání tohoto ročníku bylo jedenkrát a to 11.11.1995 v rámci celostátního setkání absolventů VHŠ. Slavnostní atmosféru navodila skutečnost, že zde byl přítomen i tehdejší velitel škpt J.Praveček, kterého ochotně přivezli z důvodu jeho zhoršeného zdravotního stavu B.Šanc a J.Zamrazil.. Přítomno bylo na setkání 23 spolužáků a 30 spolužáků již nežilo. Oldřich Balík.

Nadace Život umělce společnosti Integram udělila cenu Senior Prix za rok 2012 jako poděkování za celoživotní uměleckou činnost Mgr. Jaroslavu Zimovi. Tuto cenu obdržel v roce 2004 pplk. Jindřich Brejšek.

Z vašich dopisů.

Dostali jsme hezký dopis od našeho kolegy Jirky Jirouta. Popisuje jeden příběh, který s jeho svolením zveřejňujeme, protože objasňuje osud dalšího našeho kamaráda, Bohouše Vyčítala, ročník 1958, který už není mezi námi. Z jeho obšírného dopisu vyjímám:

Poslední Zpravodaj se opravdu povedl. Mne zaujaly vzpomínky na školu popisované J.Davidkem a inspirovaly mě k příběhu, žel se smutným koncem. Ten by se klidně mohl jmenovat „Každá legrace něco stojí“ a nebo „S čerty nejsou žerty“.

Bohumil Vyčítal byl absolventem ve hře na klarinet a violoncello. Byl to poslední rok, kdy byli absolventi vyřazováni jako vojáci z povolání. S některými kamarády byl přidělen k hudební četě při učilišti Pohraniční stráž a Vnitřní stráž v Bruntále. Hudba plnila úkoly v rámci útvaru, dále se účastnila kulturních akcí jak ve městě, tak i v širokém okolí. Nedílnou součástí její činnosti byly několikadenní turné po západní hranici. Za svými koncertními vystoupeními jsme se na pohraniční roty dopravovali horským autobusem „habešanem“ s technickými problémy, jako měla již zmíněná Věruška. Pokud jsme se dostali do blízkosti státní hranice, doprovázel nás ozbrojený dozor. Co kdyby...

Bohouš byl samá legrace, zajímalo ho kouzlení a čarování a ve svém volnu se učil německy u soukromé učitelky. Jednou při opakování slovíček padla hloupá otázka: „Proč se učíš němčinu, vždyť ti to k ničemu nebude?“ Odpověděl ve smyslu: „Třeba se mi to bude hodit, až zase pojedeme na čáru.“ Po krátkém čase si tuto odpověď „kontráši“ vyložili po svém a Bohouš už s námi na žádný zájezd na hranice nejel. Z kádrových důvodů byl propuštěn do civilu. Chvilí pracoval pro kulturní středisko, ale tam mu nakonec kádrový posudek vadil. Bez problémů se dostal do Rudných dolů, kde mlel vytěženou rudu na prach, který se odvážel k dalšímu zpracování. Následkem pracovního prostředí onemocněl jako mnoho dalších zaměstnanců a byl dán do plného invalidního důchodu. Nakonec na následky onemocnění zemřel. Kdyby ještě žil, určitě a rád by se zúčastnil srazu k 55. výročí vyřazení. Byl rodilý Pražák. Dnes po tolika letech nemá smysl pátrat po někom, komu vadilo, že se učí německy.

Jirka Jirout poslal ještě jeden příběh, který nás také pobaví:

V Kutné Hoře byl velký útvar Civilní obrany. Konala se tam velká sláva. Nastoupené jednotky, důstojnický sbor a civilní hosté. Naše hudba tam také účinkovala. Paráda začínala Československou hymnou. Po zahrání české části kapelník naší produkci ukončil. Nastalo ticho. Neumíte si představit ty vyděšené a nechápavé výrazy důstojníků, kteří se nedočkaly blesků nad Tatrou. Nevěděli, jestli mají salutovat nebo ne. Po chvíli nějaký velitel, který měl mozek na svém místě zjistil, že se stalo něco, co se stát nemělo a rázným povelom tuto trapnou pomlku ukončil a paráda pokračovala podle daného scénáře. Kapelník svůj výpadek omluvil a protože se nenašel žádný iniciativní politruk, trapná příhoda vyšuměla do zapomnutí. Kdyby tenkrát kapelník jen tušil, že odehraná část hymny se stane dnes naší státní hymnou, byl by prorokem.

Když jsme se jako „omlazený“ výbor ujímali svých funkcí, největší strach jsme měli z toho, že nedokážeme pokračovat ve vydávání Zpravodaje a zajistit jeho vysokou úroveň. Také to tak v počátku vypadalo. Nyní se zdá, že jsme se jak se říká odrazili od dna. Díky vám, kteří nám pomáháte zasíláním svých vzpomínek. Jsme rádi, že je posíláte. Zpravodaj děláme pro vás, pro náš klub.

Náš kolega, kamarád a spolužák, absolvent VHŠ 1958 Jiří Vondrovic má jako mnoho umělců vícenásobný talent, který se projevil nejen v hudbě a zpěvu, ale i v oblasti literární. Využil své vynikající paměti a napsal knížku vlastních vzpomínek. Není pojata jako životopis nebo chronologický popis událostí, ale je to soubor vyprávění o příbězích, které prožil nebo jichž byl svědkem během svého života, který nebyl určitě fádni. Knížku jsem si přečetl jedním dechem a moc se mi líbila. Protože se jedná o více příběhů, evidentně určených čtenářům s hudebním vzděláním, znalých i hudebního slangu, domnívám se, že si zaslouží, abychom celou knihu (se svolením autora) otiskli v našem Zpravodaji. Vzhledem k rozsahu knihy však existuje jediná možnost, jak jí k našim členům dostat: uveřejňovat ji na pokračování. Věřím, že se kniha bude líbit. Jen jeden pro mne hrubý nedostatek kniha má: není v elektronické podobě a já ji musím přepisovat. Nicméně doufám, že tím trochu Jirkovi pomohu a přinutím ho, aby leckteré příběhy, kde je až příliš stručný, rozvedl, upravil a doplnil pro obecného čtenáře vysvětlivkami a odhodlal se knihu vydat tiskem.

Chtěl bych, aby v každém Zpravodaji vždy byla alespoň jedna celá povídka. Jenže zase nechci, aby Motto a Úvod nestáli samostatně. Proto dnešní začátek bude poněkud delší a já doufám, že mě s tím kolega Milan Kasan, jako hlavní redaktor Zpravodaje, nevyhodí.

Jiří Jirsa

Jiří Vondrovic

V *PALIČKÁCH JE MŮJ UM ... A BUM !*

Praha, prosinec 1991

Motto.

Tato knížka byla sepsána na základě příběhů, které se skutečně udály. Postavy zde uvedené jsou skutečné a některé doposud žijí. Chtěl bych tuto knížku věnovat hudebníkům, kteří zažili něco podobného a neměli tu odvahu o tom napsat. Všem čtenářům přeji, aby se co nejsrdečněji pobavili.

Jiří Vondrovic

Úvod.

Píše se rok 1985.

Cesta ke státní hranici směrem na Cheb se pomalu odvíjela pod koly osobního vozu Škoda. Cítil jsem už únavu, ale přemáhal jsem ji ze všech sil. Celní odbavení naštěstí proběhlo bez problémů. Ještě pas a jedem. Poslední patník, zem nikoho, celníci druhé strany a Bavorsko.

Ten den byl snad stvořený pro všechno možné, jen ne pro tak dlouhou cestu, jako byla ta moje. Už po ujetí třiceti kilometrů jsem se přistihl, že za volantem usínám. Všechno se mi honilo hlavou. Včerejší premiéra Maškarního plesu, noční cesta z Liberce do Prahy, anonymní telefonát manželce o mých domnělých avantýrách a tak dále. Když jsem se s vypětím všech sil dostal až za Hamburk, nemohl jsem už dál únavu vydržet. Zaparkoval jsem auto na parkovišti, povolil sedadlo a usnul. Mezi tím se pozvolna zvedla mlha a odkryla pohled na nízkou rovinatou krajinu a její porost, připomínající křoví. Intenzita

slunečních paprsků se zvýšila natolik, že se plech střechy auta začal silně rozehřívát. To mě vzbudilo. Nespal jsem dlouho. Nastartoval jsem a vydal se na další cestu. Motor řval tak, že by neusnul snad ani hluchý. Ne tak já. Moje oční víčka připomínala spíš těžká železná vrata. „Musím to ksakru vydržet“ říkal jsem si a začal si nahlas prozpěvovat árie ze zmíněné opery. Nepomohlo. Ještě poslední pokus - otevřít všechna okna. Studený vítr sice ochlazoval vnitřek vozu, ale určitě neochladil moje únavou rozpálené tělo. Ještě jsem viděl míhající se svodidla, a pak jen krásné ticho a slastný vteřinový spánek.

Ticho ale bylo jen zdánlivé. V mých očích se pomalu rozednívalo a mně se naskytl hrůzný pohled. Viděl jsem, jak se žlutá kapota vozu zvedá a hned zase klesá, to jak auto přešlo kraj dálnice. „Tak přece se to stalo“ řekl jsem si v duchu. Vědomí, že jsem usnul, mě donutilo k rychlému jednání. První, co mě napadlo, byla brzda. Auto však nereagovalo a jelo dál po zvlhlé trávě jako sáňky svou dálniční rychlostí asi 120 km/hod. „Jenom ne strom“, říkal jsem si v duchu a byl jsem nucen odevzdat se osudu. První ulétla anténa, stržená větvemi křoví. Pak strašný šramot a škrábání po karoserii. Náhle vše ustalo. Ticho. Jen rozsvícená kontrolka prošlápnuté brzdy svítila jako symbol života. Osud mě ještě nenechal odejít do věčných lovišť. Anděl strážný?

Kolem neprojelo žádné auto. Byl jsem rád, že nemusím nikomu nic vysvětlovat. Vždyť se vlastně nic nestalo. Seděl jsem v autě mlčky a přestal jsem vnímat čas. Ano, čas, ten jsem vlastně vůbec neměl. Musel jsem jet rychle dál. Musel jsem stihnout dopolední koncert. Zodpovědnost mě přinutila, abych auto znovu nastartoval a pokračoval v cestě.

Když byl vůz zaparkován na vlaku, který všechna auta dopravoval k cíli mé cesty na ostrov Sylt, znovu jsem usnul. Byl to polospánek plný nepokoje a když vlak přibrzdil, zjistil jsem, že brzdím také - zkrátka přirozená podvědomá reakce. Houkání aut mě upozornilo, že jsme už na místě a že musím popojet, abych uvolnil cestu dalším vozům, vyjíždějícím na pevninu. Dorazil jsem včas.

Pak začalo pršet. Koncert byl pro špatné počasí přemístěn do sálu. Tam se orchestr se dvěma bubeníky nevešel a já měl najednou volno. Rozbalil jsem zavazadla a šel spát. Všechno ale bylo příliš živé, než abych mohl hned usnout, takže jsem měl dost času na přemýšlení. Vždyť takhle cestuji už od roku 1955! Co všechno se během té doby odehrálo ... „Kdybych všechny ty příhody napsal, byla by to kniha“ řekl jsem si a začal vzpomínat ...

Jak to vlastně všechno začalo? Vždycky se mi líbilo divadlo a muzika. Rozhodl jsem se, že začnu muzikou. Jako žák Vojenské hudební školy jsem strávil tři roky v Liberci. Byl jsem vyučen ve „vojenského muzikanta“ a to znělo hrdě. Byl jsem klarinetista a bubeník. Více jsem byl ale bubeník.

FANDA.

Zážitků z VHŠ bylo dost, za zmínku by snad stál následující.

Říkali jsme mu Fanda. Byl to výborný fagotista a byla s ním legrace. Ještě abych nezasvěcené dostal do obrazu - ve škole byla kromě muziky samozřejmě i vojna. Středa byl náš den. To středeční ráno byl poplach už asi potřetí. Fanda byl vždy na dvoře kasáren jako první. Nenamáhal se totiž s oblékáním a natáhl si přes noční košili, kterou jsme nosili místo pyžama, rovnou kabát, opasek, plnou polní a bylo. Když ale tentokrát zavelel velitel „vpravo bok“, a „pochodem vchod“, bylo Fandovi jasné, že to v té košili už musí nějak dobojovat.

Začalo jaro, a tak nebyla velká zima. Cesta na Českou chalupu, kde měl

být údajný nepřítel, probíhala bez komplikací. Zaútočili jsme s plnou vehemencí patnáctiletých kluků na „nepřátelské pozice“. Najednou nastal podivný ruch. Útok začal umdlévat. Jeden z místních obyvatel vyběhl ven, mával rukama, křičel, abychom toho nechali a sháněl nějakého velitele. Po chvíli se mezi námi začala šířit zpráva, že zemřel prezident. Naši důstojníci nasadili vážnou tvář. Ano, opravdu ten den zemřel Antonín Zápotocký. Ten chlapík nás zachránil od dalších bojů, neboť přišel velitelův rozkaz: „Kabáty sundat, smotat je v bandalír a návrat do kasáren“. Fanda tvrdil, že je mu zima, ale nedalo se nic dělat, musel se svléknout. Velitel ho, nechal v noční košili pochodovat až na předměstí Liberce.

Vršovanka hraje.....

Se svým přítelem Václavem Babkou VHŠ 1947-49 jsem navštívil jedno nedělní odpoledne v Domě barikádníků v Praze - Strašnicích, kde hrála dechová hudba Vršovanka k tanci a poslechu. Vršovanka má v Praze velikou tradici a popularitu. Jejím kapelníkem byl Ervín Janovský, absolutní sluchař, který pravidelně zval do svého souboru vojenské muzikanty pro jejich kvalitu a spolehlivost. Po jeho smrti vede soubor jeho manželka paní Hana Janovská, po odborné stránce dechovce šéfuje Josef Myška /1946-1947/, který zde dlouhodobě hrál na klarinet. Kádr kapely tvoří absolventi VHŠ a voj.konzervatoře jako na př. Zdeněk Hasák - trubka /1951-54/, Jaroslav Kohout - tuba /1951-54/, Viktor Šejna - tenor /1951 -54/, Ladislav Mrázek - baryton /1946-47/, Jiří Voves - klarinet /1964-68/. Na trubku hraje Jaroslav Škop, bývalý příslušník ÚV-MV, absolvent konzervatoře.

Vršovanka má rozsáhlý repertoár všech žánrů a těší se velké oblibě u posluchačů. Hraje se zde klasická dechovka, lidové písně i zahraniční repertoár. Tančí se, zpívá a hosté se zase těší na nedělní odpoledne s Vršovankou.

Oldřich Balík/1946-47/

Naši jubilanti

85 let	Josef Brož	9.2.2014	Jiří Plachý	2.4.
	Jiří Vít	18.3.	Václav Dvořák	26.4.
80 let	Antonín Tichý	28.1.2014	Stanislav Zadražil	22.4.
	Jaroslav Dejmeš	5.3.	Miloslav Kalina	26.4.
	Ladislav Horký	10.3.	Miroslav Svoboda	27.5.
	Josef Davídek	19.3.		
75 let	Bohumír Bednář	17.3.2014		
70 let	Rudolf Hýška	30.1.2014	Rudolf Fluka	31.3.
	Jan Šváb	5.2.	Jan Kauter	1.4.
	Bořivoj Vyhoda	7.3.	Josef Lapáček	7.4.
	Vladislav Martinec	13.3.	Jiří Hájek	9.4.
	Josef Vykouč	24.3.	Vladislav Kořínek	28.5.7

BLAHO PŘEJE ME!

Vážení kolegové, můj kamarád z dětství, Antonín Kühnel, který je muzikant a jako dirigent žije dlouhodobě v Japonsku, popsal své dojmy z Japonska v knize, kterou vám s jeho svolením také nabídnu a jistě mi dáte za pravdu, že se na další pokračování budete těšit, protože se dozvíte věci, které se jinde nijak nepublikují. Tonda je navíc dost otevřený a nijak nezakrývá ani své milostné příběhy. Má výhodu, jeho žena si toto přečíst nemůže a i kdyby mohla, nerozumí. Na rozdíl od Jirky Vondrovce pojal toto povídání jako životopis, takže příběhy jsou uspořádány víceméně chronologicky. Knihu jsem rozdělil do sedmi částí, které zveřejníme na pokračování stejně, jako V paličkách je můj um ... a bum. Jirka Jirsa.

Antonín Kühnel

Já a Japonsko.

30 let českého hudebníka v Japonsku.

Poprvé jsem spatřil Japonsko 1.října 1973. Bylo krásné počasí a všechno mi připadalo nádherné. Měl jsem před sebou smlouvu s největší hudební akademií v Tokiu Musashino Academia Musicae, která mne zavazovala k řízení školního orchestru, dechové hudby, instrumentálních souborů a v případě nutnosti i sboru. Na letišti mi přišla naproti sekretářka pana ředitele a ač jsem byl přesvědčen, že umím dobře anglicky, zjistil jsem, že toho umím dost málo. V Japonsku se vyučuje americká angličtina, od anglické se přeci jenom dosti lišící, takže nějaké potíže s dorozuměním přeci jen byly, zejména když jí hovoří Japonci, jimž je tento jazyk také cizím.

Na akademii mne přijal sám pan ředitel, který studoval v Německu a tak jsme se spolu bavili německy. Hned na začátek mne informoval o tom, jak se musí cizinci v Japonsku chovat a jaké jsou v Japonsku rozdílné zvyky a mravy. Tak na př.: v Japonsku si lidé okrajují jablka, nepodávají si ruce na pozdrav, ale vzájemně se uklánějí. Na tomto místě musím podotknout, že dnes to už není docela pravda, i když v roce 1973 to s výjimkou cizinců platilo téměř výlučně. Kromě toho řekl že starší Japonci se v létě neostýchají vyjít na ulici jen ve spodním prádle, ale to že je zdejší zvyk, podmíněný dusným klimatem (35-40 stupňů Celsia).

Byl jsem ubytován ve starém japonském domě u pana Hirano, který byl hudební kritik a bydlel zde se svou ženou a mladým synem. Hovořil plynně anglicky a tak jsem měl možnost se dozvědět vše, co jsem chtěl. Vysvětlil mi na příklad, že Japonci se koupají ve vaně, ale na rozdíl od nás se nejdříve polejí vodou, namydlí, vydrbou, spláchnou se sebe mýdlo a teprve pak vlezou do vany, kde se pak s chutí ohřívají dlouhou dobu. Také se mi snažil vysvětlit, že Japonsko bylo do války zataženo nepřátelskou politikou USA, jenž Japonsku omezovaly přístup k naftovým zdrojům na blízkém východě. Rovněž tak prý Japonsko vstoupilo do války aby osvobodilo východoasijské země od kolonialismu. Stěžoval si též na mládež, že již nemá žádnou pracovní morálku, že před válkou to bylo jiné. Jak jsem ale později viděl, sám pan Hirano se často nevracel večer domů a jeho paní zatvrzele mlčela a trpěla mu to. Nebyly tedy jeho řeči o morálce na místě.

Na třetí den jsem se vypravil sám na obhlídku okolí domu, kde jsem bydlel. Došel jsem až k nádraží železniční tratě Sejbu Higaši Nagasaki, kde jsem uviděl u zelináře čerstvé jahody. Jelikož jsem si vypůjčil od Hiranů pár jenů až do první gáže a měl jsem na ně chuť, přistoupil jsem k prodávací a řekl „strawberry“, načež mi prodáváč odvětil „ičigo“? Na tomto místě jsem si

vzpomenul na japonské číslice, které jsem se před odletem do Japonska učil u japonského studenta pana Takajamy v Praze $i=1, go=5$ a domnívaje se že mi říká kolik to stojí, dal jsem mu 15 jenů. Poté nastala pro mne svízelná situace dorozumívání, jelikož on mi je nechtěl za tu cenu prodat a nakonec jsem mu dal 1000 jenů a čekal kolik mi dá nazpět. Několik lidí nás pozorovalo z povzdálí, ale nikdo se nepřišel nabídnout že nám pomůže. V 70. letech ještě mnoho Japonců neumělo anglicky, dnes díky povinné angličtině na středních školách, hospodářské a politické spolupráci vlády s USA jsou v Japonsku mnohé školy zejména americké angličtiny, které angažují jen rodilé učitele t.j. Angličany, Australany, Nové Zélandany a Američany a to přímo na mezinárodní smlouvy.

Právě v době mého příjezdu nastoupil v Japonsku známý ministerský předseda Tanaka. Pocházel ze severu ostrova Kjúšú z města Nigaty a během svého působení se proslavil zejména dvěma věcmi: prodloužením japonského superexpresu do svého rodiště Nigaty a velkou aférou Lockheed (v aféře Lockheed se bez souhlasu vlády zavázal americké firmě k zakoupení letadel jejich výroby). V době svého nástupu měl smůlu jelikož právě v říjnu 1973 vznikla v Japonsku krize nafty, na níž je až dodnes Japonsko závislé. V říjnu se totiž dohodly státy sdružené v OPEC na velkém zdražení, jímž bylo postiženo zejména Japonsko. Každý den se zdražovaly ceny veškerých produktů vyráběných z nafty nebo na naftě závislých. Sám jsem měl příležitost to sledovat. Ceny se až zdvojnásobily. Naštěstí to netrvalo déle než 2 týdny.

V příštích dnech jsem se šel přihlásit na Československou ambasádu, která byla na Hamamacuó, hned pod tokijskou Eifelovkou. Velvyslancem byl pan Kožušník a jeho paní, zpěvačka, mne přivítala s radostí. Na ambasádě se občas konaly schůze politického zaměření, informující o tom, co se u nás děje. Při nich paní Kožušníková ráda vystupovala pro zpestření programu svým zpěvem. Někdy ji doprovázel pan Zdeněk Kožina, který byl profesorem klavíru na naší akademii, jindy to připadlo na mne. Netrvalo to dlouho a naše ambasáda musela být přestěhována díky požáru do nové residence v Hiró. Zde působili spolu družně Češi i Slováci, tak na příklad kulturním atašé byl Slovák, pan Gelbič. Všichni bez rozdílu národnosti jsme si dobře rozuměli. V mých dvacátých letech jsem jezdil hodně na Slovensko do Tatranské Lomnice, Smokovce a Piešťan a měl jsem Slováky rád. Dnes je slovenské velvyslanectví přestěhováno jinam, takže lituji, že se již nemáme možnost stýkat.

Na příští den jsem šel do knihovny akademie, abych si vybral noty skladeb, které budu chtít zkoušet se školní dechovkou. Nevěděl jsem co si vybrat, jelikož veškeré partitury se mi při pohledu zdály nemyslitelně nelogické. Nevěděl jsem jak se čtou (v jakých transposicích se píší) saxofony. To jsme na akademii neměli. Trvalo mi to přes 2 hodiny než jsem pochopil, že sopránový saxofon je v B, altový v ES, tenorový opět v B a barytonový opět v ES. Nechtěl jsem se na to nikoho ptát, jelikož bych okamžitě utrpěl na renomé zkušeného zahraničního profesora. Rozhodl jsem se za každou cenu na to přijít sám a tak jsem zkoušel porovnávat znění v různých transposicích až jsem našel ty správné při kterých se saxofony harmonicky logicky zapojily do souzvuku celku. Musím zde podotknout, že jsem měl smůlu při výběru partitur ve kterých nebyly tyto transposice uvedeny, jelikož to každý znal a považoval za samozřejmé.

Na moji první zkoušku s dechovou hudbou se přišel podívat sám pan ředitel. Tvářil se nevyzpytatelně takže bylo těžko říci co si myslí. Se studenty

jsem se domlouval anglicky přes jednoho studenta posaunu, který mi tlumočil. Uvědomil jsem si, že takhle ztrácím mnoho času a rozhodl jsem se naučit se co možná nejdříve japonsky.

Domluvil jsem si s pány Jamašitou a Enomoto že v neděli budeme spolu chodit po pozoruhodnostech Tokia. Hned první neděli jsme šli ve čtyřech – já, pan Jamašita, Enomoto a jedna studentka do Asakusy ve středu Tokia, kde zůstalo několik starých japonských chrámů nedotčeno, ač všechno ostatní bylo za války zničeno při americkém náletu. Ta dívka se velice usmívala a ač měla na naše poměry šikmé a velmi úzké oči, líbila se mi. V Asakuse jsme potkali nějaké známé pana Jamašity a on mne jim představil. Jelikož veškerá konverzace se odehrávala v japonštině, moc jsem z toho neměl. Později jsem pochopil, že toto setkání mělo za následek mé předvolání k řediteli a pohovor o japonských zvyklostech a mravech kterého se mi dostalo. Bylo mi výslovně řečeno, abych se nekamarádil se studenty. Hned jsem pochopil, jak v Japonsku funguje tajná zpravodajská služba: ti známí pana Jamašity, které jsme potkali v Asakuse, hned referovali řediteli, že se stýkám se studenty.

Druhý den pak byla moje uvítací párty kam se kromě posluchačů dostavila také řada profesorů. Nejprve měl slovo sám pan ředitel. Mluvil dosti dlouho a z jeho řeči jsem porozuměl jen slovo „Karajan“, což vzbudilo moji pozornost a později, když jsem se zeptal studentů co tím mínil, řekli mi, že přirovnával moji zkoušku se školním dechovým orchestrem k onu velkému mistrovi. Byl jsem v sedmém nebi a moje nadšení se stupňovalo v dalším průběhu večera když jsem zjistil, že velká většina profesorů klavíru studovala ve Vídni a hovořila německy. Díky tomu, že jsem v předcházejícím roce působil v Talare Rudaki Opera Company v Teheránu, kde díky italskému mistrovi zpěvu všichni sólisté rozuměli italsky, mohl jsem se domluvit i s profesory zpěvu. Tak jsem obcházel od stolu ke stolu a všude prohodil pár slov, napil se sake, nabídnuté mi na uvítanou a jak si umíte představit, po takových 10 až 15 sklenkách se mi začala plést hlava. Namlouval jsem si, že to nikdo nepozoruje a když mi jeden student, který zpozoroval, že už mám dost, nabídl sklenku vody, sebral jsem se a odešel ve svém nitru dotčen. Nevím proč, ale později jsem pochopil, že mi vlastně chtěl ulehčit situaci. Později jsem se všem omluvil. Řekl jsem jim, že se mi udělalo špatně. Od té doby se tradovalo mezi studenty, že jsem urážlivý.

Klima v Tokiu je daleko teplejší, než u nás. V Praze je začátkem listopadu okolo nuly, zatímco tady kolem 10 stupňů Celsia. Rozdíl je však v tom, že v naší zemi nejsou tak velké tepelné rozdíly jako tady. Rozdíl v průměrné teplotě mezi jižními ostrovy Okinava, Kjúšú, Šikoku a severním Hokaidó může být až 20°C. Byl jsem překvapen, že v Tokiu ještě v prosinci kvetou růže a v lednu na příklad kamelie. Je zde též mnoho u nás neznámé květeny na příklad nádherně vonící činčóge, či kuči naši, dále stromové květeny mokuren, sarusuberi, a konečně všude známé sakury. Sakury kvetou zde v Tokiu koncem března nebo začátkem dubna. Tato doba je v Japonsku nejoblíbenější. Všichni lidé slaví květ sakur tím, že si pod kvetoucí sakury rozprostřou deky či igelitová prostěradla na kterých se uvelebí a hovoří spolu o denních problémech, pijí sake, či šóců (silná japonská kořalka) a se zaujetím oslavují příchod jara, jímž zvěstovatelem jsou právě kvetoucí sakury. Vzpomínám si na moje první setkání s „hanami“, jak tuto slavnost Japonci nazývají. Bylo to hned v prvních dnech dubna 1974, kdy jsem se zašel podívat do školy, ač ještě byly prázdniny (nový školní rok tady začíná od dubna) a zastihl jsem profesorský štáb před školou sedět u stolů, které schválně za tím účelem

vynosili ze školy a rozestavěli pod kvetoucí sakury. Bylo krásné počasí, ani mráček a páni profesori spolu popíjeli sake a užívali dosti nahlas této pohody. Měli jen smůlu, že kromě mne se na školu přišlo podívat několik nových studentů a druhý den už o tom ředitel věděl a pro příště to zakázal.

Kromě „hanami“ mají Japonci ještě jedno důležité období, kdy se oddávají působení přírody. Je to podzim, kdy se listy stromů zabarvují do pestrých barev podzimu. Zde v Japonsku jsou všude jen smíšené lesy, čímž se zvyšuje jejich barvitost. Mají zde na rozdíl od nás mnoho javorů, jejichž listy se zabarvují do rudé barvy, takže barvy podzimu jsou opravdu úchvatné. Jelikož v blízkosti Tokia, Ósaky a některých velkých měst nejsou lesy na dosah, organizují zdejší cestovní kanceláře v době „kójó“, jak se toto období japonsky nazývá, cesty s pobytem do těchto míst a mnoho lidí se jich účastní. Zejména je proslavené místo zvané „Óze“, uzavřené údolí s bohatou květenou, kam se lidé chodí kochat krásami přírody nejen na jaře, ale i na podzim. Toto údolí je uznáno mezinárodní organizací UNESCO jako přírodní rezervace, není nijak obydlené, což je na japonské poměry vzhledem k silné lidnatosti velký přepych.

Moje působení na akademii se začalo prakticky až v listopadu. Do té doby jsem měl dost času si projít školu a podívat se, jak je vybavena. Měla velkou jídelnu pro posluchače i profesory za velmi levné ceny, knihovnu a diskotéku s dlouhohrajícími deskami - dnes už samozřejmě CD a DVD, hned u ní kancelář inspektora knihovny a diskotéky, mnoho akusticky izolovaných tříd na studium pro posluchače. Dále měla několik větších aul na výuku hromadných předmětů, menší halu pro zkoušky školního orchestru a dechové hudby a ještě jednu s balkonem se sedadly pro zkoušky sboru. V přízemí měla také 2 sály (Beethovenův a Mozartův) pro koncerty a scénická představení oper, muzikálů, či činoher. Za zkušební aulou pro orchestr byl sklad hudebních nástrojů, které byly připraveny k zapůjčení na žádost posluchačů. Byl zde nastálo jeden zaměstnanec, který měl vše na starosti. Půjčoval nástroje a měl za úkol je i opravovat. Byl vyučený nástrojař. Akademie měla ještě jednu pobočku mimo Tokio v přílehlé provincii Saitama, kterou si vystavěla v hornaté oblasti tím, že sbagrovala vršky 2 kopců a postavila si k nim silnici. Nahoře pak postavila učebny a ubytovny pro posluchače hudebního gymnasia. Tady v Japonsku je tento způsob stavění v horách běžný, jelikož je zde příliš mnoho obyvatel a málo prostoru okolo velkoměst, kam se všichni stěhují. Podobným způsobem byl vystaven na příklad učitelský ústav v Ósace. Je daleko od centra, přímo na vrcholu rozlehlého horského hřbetu avšak díky japonským rychlovlakům na místě vhodném k dojíždění. Pro dojíždějící profesory i posluchače pak zde byl vybudován systém eskalátorů od nádraží až nahoru.

Začátkem listopadu jsem konečně začal pravidelně vyučovat. Měl jsem v úvazku 14 hodin týdně ale jelikož řízení školního orchestru se od podzimu ujal italský učitel Sergio Sossi, zbývalo na mne jen 8 hodin (2x4 lekce dechové hudby). Vedoucí koncertního oddělení si mne zavolal a dotazoval se mne, zda mohu zatím učit ještě něco jiného, aby se mi nezkracovala gáže. Ujal jsem se tedy řízení ansámblu bicích nástrojů s nimiž jsem měl zkušenost z Prahy. Dal jsem na program skladbu pro 6 hráčů na bicí nástroje od Miloslava Kabeláče, který byl tehdy v Čechách díky svému přesvědčení bojkotován. Skladba byla sice světově premiérována Strassburským slavným ansámblem, ale v Japonsku to byla její premiéra. Musím přiznat, že nám dalo moc práce ji nastudovat, jelikož je koncipována volně bez taktových čar, ale přitom musí jednotlivé nástroje do sebe zapadat v přesných frekvencích. Premiéra se setkala s velkým ohlasem. Ve druhé polovině školního roku jsem pak již převzal řízení školního

orchestru. Chtěl jsem uvést v Japonsku klenoty naší hudby a tak jsem hned zařadil do programu Sinfonii in D Františka Václava Míči. Dozvěděl jsem se, že ji zde již přede mnou premiéroval Dr.Václav Smetáček s Japan Philharmony. Byl jsem tím raději, jelikož to byl můj učitel dirigování na pražské konzervatoři. Na témže koncertě pak hrála posluchačka profesora klavíru Jana Horáka. V následujících letech jsem měl možnost doprovázet řadu jeho posluchačů, kteří se zúčastnili vnitřní soutěže o koncert s orchestrem a vyhráli. Někteří z nich pak odcházeli na zahraniční zkušenou právě k nám do Prahy.

V následujících dnech jsem se zapsal do kurzu japonštiny pro cizince. Konaly se v kulturním středisku Asahi na v Tokijské čtvrti Šindžuku. Posluchači byli rozděleni na skupiny podle vyspělosti. Já jsem byl samozřejmě zařazen do začátečníků. V tomto kurzu byli studenti z jižní Koreje, jedna Čiňanka, 2 Američani, jedna Francouzka a jedna Italka tedy mezinárodní společnost. Kurs se konal v angličtině, ale během přestávek se všichni rozdělili na skupiny hovořící stejným jazykem. Já jsem se bavil s tou Italkou a Francouzskou. Vyučování se již tenkrát (v r.1973) konalo s pomocí barevné televize, což u nás ještě nebylo běžně zavedeno. Pamatuji se, že jsem v roce 1971 chodil do jazykové školy na Národní třídě a zde se ještě psalo na tabuli a vybavení přímo v místnostech školy nebylo valné. Zde tyto učební kurzy byly v soukromých rukách japonských novin Asahi a tudíž v osobním zájmu provozovatele bylo vybavit učebny moderními prostředky.

V poslední době opustili naše řady :

František Kryka *28.7.1930 +15.2.2012 VHŠ 1946-47 klarinet (uniklo nám)

Stanislav Janda *25.9.1929 +6.6.2013 VHŠ 1946-47 Pozoun-baryton

Peter Pčola *10.9.1956 +25.10.2013 VHŠ 1971-75 tuba B-kontrabas

bývalý člen ÚH AČR

Jaroslav Valeš *13 4.1932 +6.11.2013 VHŠ 1947-49 tubaF-kontrabas

Milan Mach *24.12.1936 +14.11.2013 VHŠ 1952-55 bicí nástroje-kytara

Ladislav Marton 9.11.1940 +16.11.2013 VH'S 1955-58 křídlovka-housle

Milan Kukul *9.12.1937 *25.12.2013 VHŠ 1952-55 tuba-housle

(pro nás pro všechny "slačáky" Tonda Kavka)

ČEST JEJICH PAMÁTCE !

Kontaktní adresy:

Předseda:

Miroslav Průžek Babákova 2153/8 148 00 Praha 4 Chodov

mobil:724146800, e mail: miroslav.pruzek@centrum.cz

Ekonom:

Ing.Jiří Jirsa Nad vodovodem 6, 100 00 Praha 10

mobil: 777666096, e mail:jjirsa@seznam.cz

Redakce Zpravodaje:

Milan Kasan U Parku 2588 413 01 Roudnice nad Labem

mobil: 603983408 e mail: kasanovi@seznam.cz

web stránka Klubu absolventů:

Hynek Strítecký mobil: 724914292 e mail: admin@kavk.cz

Miroslav Průžek e mail: predseda@kavk.cz

Naše webové stránky : www.kavk.cz

ÚČTY u Fio Banky

(číslo BÚ 2800198771/2010) – spořicí (S)

(číslo BÚ 2800198772/2010) – běžný (B)

Koncerty ÚH AČR v roce 2014.

- 11.1. Koncert pro veterány KD Kroměříž 15.00
- 10.4. Sedlčany-koncert v rámci Sukových slavností
- 6.5. Rudolfinum-koncert k výročí ukončení II.svět.války
- 14.5.- 20.5. Koncerty k mezinárodnímu Dni rodin po republice
- 26.6. Zahajovací koncert FIJO Cheb
- 6.11. Rudolfinum-koncert ke Dni válečných veteránů

Koncerty Ústřední hudby AČR v Městské knihovně.

- 30.1. – Novoroční koncert
- 6.2. – Sólisté Ústřední hudby se představují
- 27.3. – Rok české hudby
- 24.4. – Koncert Big Bandu Ústřední hudby

Začátek koncertů v Měst.knihovně vždy v 17.00.

Velký sál Městské knihovny v Praze 1, Mariánské náměstí(dř.prim.Vacka) č.1.

FESTIVALY A PŘEHLÍDKY V ROCE 2014

- 8.2. 78. Pošumavský věneček – Praha Vinohrady – Národní dům
- 21.3. 12. Valašské setkání - Fryšták u Zlína
- 28.3. Koncert ke 112. výročí narození Jaromíra Vejvody – Zbraslav
- 28.- 29. 3. Ples muzikantů – Hodonín
- 1.5. 7. ročník Dechovky na zámku – Choceň
- 3.5. Májová křídlovka – festival DH Trstěnice
- 11.5. 2. ročník Dechovka v údolí - Mariánské Údolí u Olomouce
- 17.5. 4. ročník přehlídky DH Petrov - Plzeň
- 18.5. Festival dechových hudeb - Golčův Jeníkov
- 18.5. XXVI. Festival dechových orchestrů a pohybových skupin - Rožmitál pod Třemšínem
- 23. – 24. 5. Národní soutěž ZUŠ ve hře dechových orchestrů – Letovice
- 24.5. 21. Slavnosti české muziky - Vačkářův Zbiroh
- 24.5. 5. Setkání dechových hudeb – Kaliště u Humpolce
- 25.5. Jízda králů – Vlčnov
- 25.5. Festival Miroslava Kratochvíla - Moravské Budějovice
- 25.5. X. Vtelenská dechparáda – Jizerní Vtelno zámek Stránov
- 1.6. XI. Kněževeská dechparáda – Kněževes u Rakovníka
- 7.6. 10. ročník festivalu dechových hudeb - Polanského Přelouč
- 7.6. 41. ročník Švihovského hudebního léta – Švihov
- 6. – 8.6. Podluží v písni a tanci - Tvrdonice
- 13. – 15.6. Kmochův Kolín
- 13. – 15.6. Mezinárodní hudební festival Česká Kamenice, Děčín, Bad Schandau, Pirna
- 21.6. 12. Svátek dechovky - Blovice

- 21 – 22.6. FEDO Štětí
- 22.6. Vackovo Vysoké Veselí
- 22.6. Batelov – festival DH
- 28. – 29.6. 18. Hraj kapelo, hraj – Praha Křížíkova fontána
- 28.6. 9.Dobřínský Dechfest – Dobřínsko u Moravského Krumlova

ZPRAVODAJ č.109 vydala rada klubu - leden 2014.